

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař mérný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njejes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihcizichczerńi w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

9. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 16, 1—9.

Pschirunanje wo njeprawym šastojniku njeje tak czežke, kaž šo šda. Dokelž mamy wot šadžerženja tuteho muža, jako widžesche, šo šo jemu jeho šastojništwo wosmjje, něšchto wufnyčž, šu nělotši prózu nałožili, wošebje š powołanjom na hinajšche wotnajeńike abo hospodarške wobštejnosče dopokasacž, šo mějesche wón wěšte prawo, dołžnikam, to by potom tak wjele bylo kaž najekam šwojich knježich kubłow, džěl wuczinjonych pjenjes špuschczicž, haj šo wón š tym dobre činjesche, šchtož bě přjedny šlě činik, wjazy wot nich ša šwoje lěpsche žadawšchi, hacž bě šdobne. Ale to by tola wuloženje bylo, pschecžiwu kotremuž wjele rěczi. Wosmjemy-li te šłowa, kotřez tu šteja, dha hinał prajicž nje-možemy, hacž šo tutón cžłowjek, kaž bě dotal šwojeho knjesa š pschecžinjenjom jeho kubłow šjebał, tak na wšchěm tónzu, šo by šebi pschecželow činik, hišchcže ras šłóscž wobendže š schłodže šwojeho knjesa. Šdnyž na to rěka: A tón knjes pokhwali teho njepraweho šastojnika, šo wón běšche mudrje činik, dha tón knjes njeje našch knjes Jesuž, ale šastojnikowy knjes, a tón jeho njepokhwali jeho nješwěrnosče dla, dla teje jeho džě je šlužby cžerjesche, ale jeho pokhwali jeho mudrosče dla. Nicžo dobre na tymle mužu njebē, kiž žaneho šwědomnja nje-mějesche; ale jene dyrbi šo pschidacž, šo je šo tón šłóšnik na šwoje wašchnje š šwojemu wužitkej mudrje šadžeržak. W tym nastupanju móža a dyrbjja džěczi šwětla wot tuteho džěšcža šwěta

wufnyčž, kiž šebi šwoj pschichod wopomni a šawěšczi, kaž dołho bē š temu šhwile.

Wopomnicž šwoj pschichod, to šo tež džěcžom šwětla šłuscha, tak dołho jako šo dženska praji. Niz kaž měli my šo dušej bojosče wodžicž dacž. Pschecžiwu temu šteji: Nještarajcže šo wo jutšišchi džěń, . . . doscž je, šo ma kóždy džěń šwoju wobcžěžnosčž (Mat. 6. 34). Ale kaž dyrbimy šo czežkich myšlow šdalowacž, tak tež lohkich myšlow, kotrymž je prajene: Cžłowjetej je postajene junu wumrjecž, potom pak to šudženje (Šebr. 9. 27). Pschetož my šami šwoji knježa nješšmy. Šastojnizy jeneho wyschšeho šmy, niz wjazy a niz mjenje. Njeh šy tak nje-wotwišny wot ludži, šo šebi njetřebašch wot nikoho nicžo prajicž dacž, jednu ma cži tola pschitacž a žada šebi wot tebe wot-molwjenje. Š Wožeje hnady šym ja, šchtož ja šym, japoschtoł pišche, a my derje na tym činimy, cžělo a duschu, wšchě šlawy a mozy cžěla, wšchě dary a myšle dusche, šwoj cžaš, šwoje kubło, šwoj staw a hamt a šchtož-kuliz hewał mamy, ša wot Boha nam dowěřjene punty špóšnacž, š kotrymiž bychmy wikowali š cžěczi teho šnjesa, doniž šo nam nje-pschiwola: Cžin račnowanje wot šwojeho šastojništwa. Šastojnizy šmy, niz wjazy a niz mjenje. Njeje-li tebi wjele špožcžene, dha tola mało. Na šwěcže njeh je wulki rosdžěl, hacž je něchtó křěžor a kral abo niški robotny muž, hacž něchtó we wošebnym hrodže bydli abo we šłomjanej křěžzy, hacž něchtó milijony wobšedži abo dyrbi š kóždym křošchikom licžicž, — Bóh tón šnjes šo ša tym nje-prascha, ale jeno ša tym, hacž budžemy šwěrn

namakani. A schtož wyschische semiske wězy nastupa, kaž strowosć czěla abo hnadny czař, halle prawje, schtož najwyschische duchowne a njebjeste kubla nastupa, dha tu s zyla žane rozdzělenje njeje, ale wschitzu řu abo móža s najmjenšcha bycz jenak wyřoko wobhnadzeni sastojnizy. Hdnyž pař je temu tař, kař mohli potom sařlepjeni bycz a řwój pschichod a hodžinu wotrachnowanja njewopomnicž? Kař hdy bychmy dyrbjeli w řchpihelu tuteho njepraweho sastojnika řami řwoje řnamjo wobladacz? — Wón řebi žane wopaczne nadžije njeczini. Wón řo njetrořchtuje, kař řo řo mi hiřcže poradži, nětař pschelěcz. S polnej wěstosczu řebi praji, kař w tu řhwilu řteji, wostanje mi jeno motyřka ř džělu abo prořchěrski řij. Ale tamne dže psches jeho móž, tole psches jeho hordořcz. Dha wschař njesadwěluje, wjele bóle ř měrom a ře řtróřbym pschemyřlenjom wupucz pyta ř tuteho czěřna. — Wjele řich je, řotřiz řo řwojeho pschichoda dla řtrařchnje mola a bładža. Wóni řo žaneho człowřteho řudneho dnja bojecž njetrjebaja, duř tež řo Božeho řuda njeboja, dořelž ani řebje njeřnaja a řwoje wulke řkondženja a pschestupjenja ani řwiateho a praweho Boha njeřnaja, řiz řo řa řměch měcz njeda a hroř řchtrařowacz řych, řotřiz jeho řasnje pschestupuja. Duř řnadž řizom wo niř řudne piřmo placz: „Ma wařny wařeny a lóžki namakany“, a řekera móže řizom drjewu pschilóžena bycz, řotrež žaneho dobrego ploda pschinyřbło njeje. By to potom mudrořcz byla, ře sařlepjenymaj woczomaj řakemu řwojemu pschichodej napscheczimo řicz? Šud, luby człowcže, wopomni, wopomni řud pořledni!

S wopomnjenjom řwojeho pschichoda pař czinjene njeje, džeczom řwěřla řo tež řluřcha, řebi řwój pschichod řawěřczicz. Njeprawemu sastojnikej bórřny něřcho pschypadnje, kař by řo řchitowanje řastarař. Pscheczelow chze řebi hiřcže rucže dořycz, řiz bychu jeho do řwojich domow pschijeli, hdyž budže wot řwojeho sastojnřstwa wotřadženy. A na měřcže řo na wuwjedženje řwojeje myřle poda. To jeho njeřtara, řo řo řutón wotřynjeny řónž jeno ř nowej njeprawdořczu dořpicž hodži. Řóždy řředř je jemu prawy. Bjeře wřcheho řhabłanja a řkondženja czini, řchtož je řa nuřne řpóřnař. To bě jeho mudrořcz, řjenoczena ř wulkej njedurřchnosczu.

Prawa mudrořcz řprawneje wutrobny dyrbi nař pschinucžicz, něčezřřchi czař wufupicz na pschichodny. Šchtož budže, hiřcže njeje, ale řchtož budže, řo něřko řizom po řwojich řpoczatkach pschihotuje. Nařche zyle czařne řiwjenje — nařche sastojnřstwo w Božej řluřbje — je nam ř pschihotowanju na nařch wěczny pschichod date. Řomhane by nam byřlo, bychmy-li pucz namakali, psched Božim řudom wobřtač a, hdyž řwěř junu řanu řhowanku nam dale njeřkiczi, dom a řtatof mēli, hdyž mogli pschezo wotřacz. To je nam tež woprawdže jako nařch wulki wotřynjeny řónž psched woczř řtajene, a wot mařosczje řmy wuczeni, řa řym darom honicž, řotřiz nam pořaže njebjeste powołanje Bože w řchřřtuřbu řesuřbu. Ale ř řajřej řěnjořczu, ř řajřim njerođženjom, ř řajřej džělenej, pałojcznej wutrobu to czinimy! Džeczř řwěřa řu mudriřche we řwojej řchłachcže. Hdnyž řu řebi něřcho do hłowy řtajile, dha na to wřcho waža, řóždy wofomiř, zylu móž, haj strowoscz, dobre řwědomnje a řiwu duřchu. Čžehodla my to řnadniřche njewařimy na dořyczje wěczneho? Šchto řlazamy na woběmaj řtronomaj ř řhromej nohu? Njeby prawa mudrořcz byla, bjeř řkondženja a řhabłanja wřchě mozy hromadu řebrač,

řo bychmy ř bojořczu a ře řženjom czinili, řo bychmy řbóžni byřli!

Nařch řnjēs pschirunanju pschřřtaji: „Čžicže řebi pscheczelow ř njeprawym mammonom, řo woni, hdyž wy řradaczje, wař bychu horje wřali do wěcznyř hěřow.“ S řym řrje je nam na řenym pschřřladže pořřane, kař mamy řebi pschichod řawěřczicz, kař dořho řo džęřřa praji. Řjenjeř řluřcheja bjeř dwěla do řych wěřow, nad řotřymiz mamy řo jako sastojnizy Boži wopokařacz. Móžno njeje, řebi ř nimi njebjęřa řupicz abo pschřřřup do niř. Ale móžno je, ř nimi pscheczelow řebi dořycz, řiz bychu nař junu ř wjeřelom witali do wěczneje domřřny. Žane řěpřche wuřiwanje řych řamych njeje, hacž řo ř nimi nad řwojimi nuřu częřpjazyři bratřami řmilicz. Žako byla řo jemu řamemu řajřa lubořcz wopokařala, chze nařch řnjēs to po řwojim řlubjenju wobladacz.

Mudrořcz je, hdyž wopomnimy,
So je tu wřcho řachodne,
A řej kubla hromadžimy,
Řiz nam řmjercž wřacz njemóže;
Ma njebjęřa hładamy,
Hdyž je pořoj řa duřche;
Jow řo na to prořujemy,
So tam řbóžnoscz herbujemy.
Řamjeř.

Z. w Khw.

Čžič radnowanje!

Čžič radnowanje, człowjecže! —
Špomni na te řhutne řłowa,
Hdyž Bóh psches řmjercž do wěcznosczje
Čže junu psched řud wola.
Tam řhoniřch, kař řy naložal
Šwój hnadny czař, řchto wuřywał.
Žně potom řa řym budža.

Přaj, řchto psched řobu wobřteji,
D Božo řwřaty, prawy?
Psched řwojim řudom řařudži
Mje wulki hřč a mały.
Ma wjele řyřaz prařchęřjom
Tam hřčřnik nima wotmolwow,
Hřč řóždy jeho tama.

Mi hnadu pschřřwol řa prawo,
Wřchě moje winy wodař;
Ža na řchiz řchřřřta řłožam řo,
Mi jeho prawdořcz podaj.
Hdyž duřcha řule drařtu ma,
Že wuczřřczena wot hřčha,
Žej njebjjo wěřte budže.

Špořcz jeno, řo jow na řwěczje
Ža czinju řwoju wolu,
So řebi řwjećzu řiwjenje,
Řwój bycz a wotřacz řwolu.
Mjeř mi řwój Duř je ř wodžerjom,
Dha wobřteju psched řudženjom
A řmēju ř hnadny řbóžnoscz.

K. A. Fiedler.

Sswěrnj hač do šmjercze.

Sa čaš romskeho křezora Juliana Apostaty, kiž, runjež bě w křesćijanskej wěre woczehnjeny, posdžišcho tola wschě mozy napinasche, so by křesćijanstwo we swojim kralestwoje swukorjenil a temple pohanskich bohow sašo natwaril, bě pobožny biskop Marcžin i Arrethush žiwj. Křezor, hněwny dla wuprósdnjenja pohanskich božich službow, kě pšchifasať, so ma biskopowa wošada rospadnjenu templ se swojima rukomaj sašo natwaricž, a šchtóž by so sarjekt, měl so na měsčje stónzowacž.

Mastróženi křesćizijeno pošluchachu. Zako pak jich biskop i křutnymi słowami dla jich małowěry a jich bojosče pšched ludžimi šwarjesche, čžibnychu i wjetšcha wschitzu hamor a lopatku do kuta a prajachu, so chzedža radšcho wumrjecž, dylžli dale na templu twaricž.

S hněwom wschón sapyrjenu dla tuteho pšhecžiwjenja pšchikhwata křezor šam. Wón bě mudry došč, so na měsčje spóšna, so je biskop Marcžin duscha tuteho pšhecžiwjenja a so by, hdy by jeho pšhecžiwjenje na někajke waschnje šlemicž mohł, i tym tež zyle město dobhl. Tak dha biskopej da i šebi pšchicž. Njebojasny stupi Marcžin pšched křezora a wufna so teho šjawnje a špawnje, so je wón swojich wošadnych nawabil, i twarjenjom pšchestacž.

„Derje,“ džesche křezor, „ja i tobu prawowacž nočžu; pšchetož ja čžesčju twój wótrny duch a twoje čžesne mjeno. So pak bych i najmjenšcha na šdacže prawo wobšhowal a křezorowu nakaženu nahladnošč sašo postajil, wšmi tutón kamjen tam a donješ jón i templej, a na to móžesč šwobodny šwoje puče hieč.“

Marcžin pak so njehibasche. „„Moje šastojnstwo““, wón wotmolwi, „„mi kaže, Bože kralestwo twaricž, niz pak kamjenje sa templ twojich wopacžnych bohow pšchinoschowacž.““

„Ty šy,“ počža křezor sašo, „kaž praja, bohaty muž. Duž wšmi wot šwojeho šamoženja jeno pjenježl sa templewuy twar a ja čže puščežu, hewal mašč šmjercž počžerpicž.“ — „„Duž moř mje, křezorje; pšchetož ja šym w twojej mozy; moje pjenješy pak šlušcheju mojemu knjesej Křystuše. Šak mohł ja tajku šlósč čžinicž, jemu to, šchtož je jeho, wšacž a jo twojim pšchiboham dacž?““

„To je tola jeno pjenježl, Marcžino, dopomá so! Wo twoje žiwjenje so jedna!“

„„Šrěch to je, křezorje, šchtož šebi wote mnje žadašč, a tu je wo moju šbóžnošč čžinicž. Tu žane pšchemyšlenje njeje. Njech twoji katojo pšchistupja, ja šym hotowy.““

„Ně, Marcžino, ja čžu čži žiwjenje šdžeržecž, pšchetož twoja šhrobkosč so mi lubi. Tu někto moje pošlednje šlowo. Wšmi wot tuteho wyrucha i ruki mojeho njewólnika jeno šornjatko a čžibá je do woporneje mjedženžy pšched. Šnamjenjom tuteho Boha! Čžibá jo a ty móžesč pšchi tym wěricž, šchtož čžesč. Čžibá to mi i lubosčzi a ty šy wušwobodženy a móžesč předomacž a wucžicž, šchtož čžesč. Šapowěšč so pak tež někto, dha dyrbišč hiščeže dženska tyšaztróčnu šmjercž čžerpicž.“

„„Ty prajiš,““ Marcžin džesche, „„so je to jenicžke šornjatko. Ša pak čži praju, so by tuto šornjatko, kiž ja na tutym nohcžu ani nječžuju, we wěčžnosčzi na mojim špředomnju kaž čžeska hora ležala. Ně, lutuj šwoje wabjenje a hroženje, ja twojim Boham tola njewoprju.““

Julijan šhněwom šahadžesche. Wón čžyšche biskopowe pšhecžiwjenje na kóžde waschnje šlamacž. Duž jeho po jeho pšchifasni šwukšlěfachu, i mjedom namasachu a jeho i stolpej pšchiwjasachu; bórny počotny a druge pšchekafanžy jeho kalachu. To dyrbjesche, kaž křezor mēnjesche, jeho pšhecžiwjenje porašycž.

Wšcho podarmo! Masajtra bě so Marcžin wudychal. Křezor pak i města pšchewinjenu džesche.

S tajtimi woporami bu nascha žyrkej twarjena a i tajtimi woporami ta wěra roššchěrjena, kotruž džensnišchi dženi něchtóžtuli tak lohkomyšlnje wot so čžibnje.

Budž tež w małym šwěrnj!

To je ta prawa lubosč, šwěra,
Kiž Křysta twjerdže džerži so
A šbóžnu radošč i teho čžera,
So i nim ma Bože kralestwo,
Šdžez Bohu šluži potornje
W drascže Křysta prawdosče.

A tuta šlužba šwědomniwa
Ta šwěrna tež w małym je,
Šdžyž pšchezo křutnje na to džiwa,
So Bože woko njedrēmje,
Kiž widži kóždu malinku
A šnaje wschitku nješwěru.

Duž šwucžuj so tež w małym, duscha,
Najmjenšchich hrěchow hladaj so;
Čži pošluchacž so šwěru šlušcha
Tež w malicžkosčach, křesćžano!
Šdžyž w šnadnym šwěru nawukny,
Dha we wulim tež šwěrnj šy.

Šdžyž so ty hrubych hrěchow pašesč,
So njeby hašbu čžinil šej,
A mjenšche brachi njewottšchafesč,
To hiščeže žana šwěra njej;
Tež lubosč Boža njeje to,
Kiž jeno i Bohu džerži so.

Šchtož pak so Bohu pošwjecžuje
A šhodži jeno i Šesukom,
Šón wot šebje wscho šwotštoruje,
Šchtož šlód ma někaf sa hrěchom;
Wón we wschém haji Křysta čžesč,
Čže šwoju duschu i njeju wjesč.

O duscha, pytaj tule šwěru,
Kiž so tež w małym wošjewja,
A i poškuschnosčju, žiwej wěru
Šso Bohu daj do šluženja,
Šacž junu tebi rjeknje so:
Šój domoj, šwěrnj wotročžo!

K. A. Fiedler.

Pšhekupž, kiž wscho šwoje šamoženje šhubi.

Tobiaš Kiefling, bohaty pšhekupž w Nürnbergu, běšche wošebje pobožny muž. W bohatom domje rožženy a tež posdžišcho šamožity, bě wón pak tola jara jednorje žiwj. Šusto by na šwojich pučžowanjach na wili pšchipošduju jeno šchkležnu mlóka wupil abo jenicžke wobli jejto se šuchim šhlěbom šjědl, by pak pšchi tym wschudže sa dobre wěžy bohacže dawal a šchule, žyrkwje a šyrotownje twaricž pomhať. Tak dha budžišche wocžakowacž bylo, so by Bóh tuteho pobožneho muža pšchede wschěmi druhimi tež šwotownje žohnowal. Ale Bože puče šy džiwne a zyle hinašche, hač šebi my pšchejemy a žadamy.

Čžeska franžowšta wójna pšched 100 lětami tež wošebje pšhekupžam wulku šchkodu pšchiježe a pšchede wschém so tehdy pláčžišna papjerjanych pjenješ pomjenšchi. Tak dha so šta, so tež Kiefling wscho šwoje šamoženje šhubi. Ššam sa so wschať budžišche so lohko do šwojeje šhudoby namakať; hač nanajbóle pak jeho to bolešche, so běchu tež někotši i jeho pšhecželštwu, kotřiž běchu jemu

ſwoje ſamoženje dowěřili, wo ſwoje pjenjeſy pſchichli. W lécze 1812 piſaſche wón wo tym ſam taſle: „Ta wójna je mi wſcho moje wobſedženſtwa rubika. Za ſym teho dla nělotru ſyſlu pſchelaſ, doniž njeběch nawuknył, ſ zylej wutrobu wuſnacž: Tón Knjes je jo dał, tón Knjes je jo wſał, njeno teho Knjeſa budž ſhwalene! Guſto ſym Boha proſył, ſo by tón hórki ſhelich wote mnje wſał, jemu pał ſo to ſpodobalo njeje. Duž chzu mjelcžecž, jeno ſo ſwět moje dla Boha hanił njeby!“

Tole poſlednje ſo tež njeſta. Dofelž ludžo widžachu, kať wón wſcho ponižowanje ſ ſchecſzjanſkei ſčerplimoſcžu ſnježe, buch wóni ſami we ſwojej wěrje do Boha poſylnjeni. A dofelž tež ſwój poſledni troſchik da, ſo by ſwój dołh ſapłacžil, ſatyka wón wſchēm ſym ludžom huby a ſdžerža ſebi čzeſč a nahladnoſč pſched ludžimi. Se ſwojeho namrěteho domu budžiſche wſchať čzahnyčž dyrbjał, tola Bóh wutrobu domoweho kupza pohnu, ſo tón Kieplinger rjane bydło w jeho dotalnym domje woſtaji, hđžež móžeſche hacž do ſwojeho tónza pſchewywasč. Wyſche teho jeho pſchecželjo podpjerachu, ſo nuſu tradacž njetrjebaſche, haj, ſo mějeſche, ſchtož by jeho nanajbóle ſwježelilo, tež hiſcžze drubdy něſchto ſa ſhudyh wyſche.

Stónčnje hiſcžze bolazei noſy doſta, ſo wjazy te miſchi ſhodžicž njemóžeſche. To bě ſa njeho nowe njeſbože. Duž pať ſu jeho pſchecželjo t njemu ſhodžili, niž jeno jeho troſchtowacž, ale tež, ſo bychu pola njeho powucženje a poſylnjenje ſwojeje wěrny namakali. Pſchezo wón we ſwojej ponižnoſcži woſta. Zaťo chzysche jeho jedyn ſ jeho pſchecželow ſ tym troſchtowacž, ſo jeho na to dopomni, kať wjele dobroty je we ſwojim žiwjenju ſhudyh ludžom činił, wón džeſche: „Ach, njeprajcže to, na mni ničžo dobreho njeje, ja ničeho tať njetrjebam, kať Božeje hnady. Hdy by Bóh ſo mnu prawowacž chzyl, njemohł jemu na tawſynt ani jene wotmolwicž.“

Wo krótkim bėdženju ſo tutón woprawdžity ſchecſzjan 27. feb. 1825 wudyha — wofhudženy drje na ſeniſkich wėzach, bohaty pať w Boſy.

Pſched Boži ſud žadany.

Pſched 176 lětami knježeſche w Afrizy, a to w Kap-kraju, gouvenerneur, liž bě ſebi ſe ſwojej hruboſcžu jara hubjene njeno ſčinił.

Sumu bėchu nětoſi jeho poddanow jeho kaſnje pſcheſtupili, ſo bėchu ſebi wſchať tež male polhoſtanje ſaſlužili. Eſudnižy bėchu jich t jaſtwa ſaſudžili, tón gouvenerneur pať, ſ Nord bě jeho njeno, jaſtwa do ſmjercže pſchewobrocži. A kať jara ſo tež ſudnižy wobarachy, pſchi tym woſta, ſo mējachu ſo ſedmjo mlodži mužojo wotprawicž. „Sa woſmu wſcho ſamolwjenje na ſo,“ tón gouvenerneur džeſche.

Či ſedmjo ſo po ſchecſzjanſkim waſchnju na ſwoju ſmjercž hotowachu a tuto hoſtanje jaťo ſ Božeje ruki ſameje bjerichu. Rano w 9 hodž. jich na ſudniſte měſto wjedžichy, hđžež jeneho po drubim na ſchibjeńzu ſčehnichy. Eſudnižy a pſchihladowarjo ſo ſyſlow wobrocž njemóžachu. Duž nětko tež tón poſledni na ſchibjeńzu ſtupi. Hžom chzysche jemu kať ſchrył woťoko ſchije ſdžer-nyčž, dha wón jeho proſcheſche: „Čžakaj hiſcžze wotomil!“ A nětko ſo tón mlodženž runje ſtupi, ſwoje woblicžo t gouvenerneur wemu bydło pſchewobrocži a ſ móžnym hłobom woľaſche: „Gouvenerneur ſ Nord, ja cže w tutej hodžinje pſched ſtoł žiweho Boha žadam na ſamolwjenje dla mojeje a mojih pſchecželow duſchow!“

Wo někotryh mjėnſchinach bě tež wón njebohi a ludžo a ſudnižy ſo hłuboko hnucži a roſhorjeni do měſta wrócžichy.

Tu ſo ſudnižy t gouvenerneur podachu, jemu powjedžicž, ſo je ſo po jeho pſchitaſni ſtało. Woni jeho w jeho ſtole namakachu, pſchi wotnje ſedžo, ſ kotrehož ſo t ſchibjeńzu hładaſche. Zaťo chzychy ſ nim rėcžecž, ſo wón njehibajche, a bliže ſtupiwſchi pójnachu, ſo bě morny. „Boža rucžka je jeho ſajaka“, budžachu lėkarjo. „Bóh je jeho pſched ſwój ſudny ſtoł žadał“, ſchepťachu ſebi ludžo. To jene pať ſtejo woſta, ſo bě tutón prjedny žple ſtorny muž na jene dobo taťle nahle wumrjeť — woprawdže pſched Boži ſud wjedženy.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Sańdženu njedželu bu Raſecžanſki ſwonťach a ſnutſťach wobnowjenty Boži dom poſwjećeny. Wón je ſwonťach w něžnej barbie na róžľach wot jaſnyh bėťch ſmuhow wobdath a ſtrowi hžom ſ daloka ſemſcherjom. Eſnutſťach wohladamy zunu luboſnu módru barbu, kotraž ſo t wjerchej bóle a bóle jaſni. Na wjerchu ſu tſi ſłoncžka, dopomnio na ſwřatu Trojizu, kotrež ſwoje ſłote pruhi dele ſčelju. Dupa poľaſuje wobnowjenje w ſtaroſłocže. Sedyn hłob dže pſches woľadu, ſo je ſo ponowjenje kraſnje poradžilo a ma ſo woľada woľebje knjeſej wyſchchemu leutnantej ſ Lówis of Mmar, kotryž je jaťo wumjeľſki moleť mył ſnutſťowneho wobnowjenja podať, wobnowjenje woporniwje nahladowať a wodžik. So bėſche woľadže džen ponowjenja lubeho Božeha doma móžny, ſo hžom pſchi přenjej ſpowjedži we wobnowjenym Božim domje poľaſa, hđžež bėſche ſo 157 ſpowjednyh ſeſchło. Na ſečbſkei Božej ſlužbe předomawſche knjeſ ſarať Gólcž na jaťoľku Pſ. 84, 2—3: Raſch pſalm na poſwjećėnſkim dnju wobnowjeneho Božeha doma: 1. Kať luboſne ſu twoje wobudlenja, Knježe Zebaoth; 2. Moja duſcha žada ſebi a jej ſo čže tnyh Knjeſownyh pſchitwaťkom. Na němſkim ſemſchenju ſpėwaſche zyrkwiniſki chor pod wobženjom knjeſa ſantora Rjeľki dwaj ſpėwaj, kotraž ſo na wažnoſcž poſwjećėnja počahowaſchťaj. Tež miſchťaj: knjeſ murjeľſki miſchť Scheiba ſ Budyſchyna, kotryž bėſche ſwonťowne wobnowjenje mēľ, a knjeſ moleťſki miſchť Thiemia, kotryž je ſnutſťowne wobnowjenje wuwjedł, bėſchťaj na němſkim ſemſchenju pſchitomnaj a jimaj ſo tež džaf wupraji, ſo ſtaj wſchitko derje wuwjedłoj. Morny luby poſwjećėny Boži dom pať njech nať wabi, ſo niž jenož ſe rtom, ale tež ſe ſťutkom a žiwjenjom wopoľaſamy: „Knježe, my lubujemy wobudlenie twojeho doma a to měſto, hđžež twoja čzeſč bydli.“

— Sańdženu ſřjedu je artillerijowy regiment čžiſło 28, liž bėſche dotal w Pirnje, do Budyſchyna pſchicžahnył, hđžež ſu ſo rjane rumne kaſarmy natwarile. Tať ſu nětko 3 regimenty w Budyſchinje, a Budyſchin lėto a dale roſcže.

— Kať je ſlyſhecž, ſo nětko elektriſke wodženje ſa elektriſke wobſwětlenie hiſcžze do ſymy hacž do Raſecž pſches Wjeľkow a Rjeľkwacžidło natwari. Pſchecž je jenož, ſo nětko pſchi lubjenjach a wuradženjach njewoſtanje a ſo dołholėtne žadanja ſčoncžnje dopjelnja.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchėch pſchewawarňjach „Serb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtač. Na ſchťwórcžlėta pľacži wón 40 pj., jenotliwe čžiſťa ſo ſa 4 pj. pſchewawaju.